Het monsterverbond

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurding
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Het monsterverbond

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1988
© P. Nowee, 1988
© Illustraties: Herry Behrens
© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Herry Behrens
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1058 7 (paperback)
ISBN 978 90 499 1172 0 (hardback)
ISBN 978 90 499 1111 9 (e-book)
NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Mining-Valley

Hij stond voor de bar in de herberg 'De laatste kans' in Mining-Valley tussen de ruwe kerels van het veeland en het andere volk, dat er zo langzamerhand was bijgekomen, en voelde zich zo te zien volkomen op zijn gemak. En toch was hij pas éénentwintig, hooguit tweeëntwintig jaar. Hij was heel anders gekleed dan de overige bezoekers die bijna allemaal hun werkplunje nog aan hadden. Zijn kleren 'roken' als het ware naar de grote stad. Een perfect gesneden grijs kostuum, een zijden vest met een onopvallend motief, laarzen van de duurste leersoort en een koppel waarvan de gesp van zuiver goud leek te zijn. Zijn grijze hoge hoed, van het type dat ook de President van de States en andere belangrijke personen dragen, had hij nonchalant op de tapkast gelegd. Zijn rechterhand speelde met het halfvolle whiskeyglas alsof hij in gedachten verzonken was. Hij scheen geen enkele belangstelling voor zijn omgeving te hebben, maar een aandachtig toeschouwer kon zien dat zijn fonkelende ogen niets ontging van hetgeen er om hem heen gebeurde.

Die ogen... Ze pasten niet in het gezicht van de jongeman. Hij had een regelmatig, niet onvriendelijk gezicht. Misschien een beetje te jeugdig, te kinderlijk bijna, voor zijn leeftijd. Zijn kaken en kin waren glad als babybilletjes. Niet omdat ze zo goed geschoren waren, maar omdat er van baardgroei nog geen sprake was. En in dat zachte, nog jongensachtige gezicht stonden die twee donkere, harde ogen. Nee, dat is niet het juiste woord... Meedogenloze ogen, is misschien beter. Als hij zijn hoofd iets boog, vielen de lokken van zijn donkere, krullende haar over zijn voorhoofd. Telkens als dat gebeurde, slingerde hij ze met een krachtige beweging van zijn hoofd weer naar achteren. Een leeuw die zijn manen schudt...

Er was nog iets dat een aandachtig toeschouwer zou opvallen. Meestal werden vreemdelingen, – jong of oud – als ze zo buitenissig gekleed waren als deze jongeman, door de stamgasten van 'De laatste kans' in de maling genomen. Nu gebeurde dat echter helemaal niet.

Het leek of iedereen hem negeerde en meed alsof hij een besmettelijke ziekte had. Hoe zou dat komen? Hielden de harde, dwingende ogen van de jongeman de anderen misschien op een afstand? Maakten zij de aanwezigen onzeker omdat dezen niet wisten wat ze aan de vreemdeling hadden? Misschien. Maar in elk geval was het vreemd!

Hoefgetrappel verplaatste ieders aandacht plotseling van binnen naar buiten. Alle hoofden, met uitzondering van dat van de jongeman, draaiden zich in de richting van de klapdeurtjes.

Zes cowboys hielden hun paarden in een grote wolk stof en zand voor de herberg in. Tot grote hilariteit van de aanwezigen kroop één van de cowboys op handen en voeten onder de klapdeurtjes door. 'Dorst…' kreunde hij, terwijl hij zich voortsleepte alsof hij zich in een woestijn waande. 'Water...'

De waard bedacht zich geen seconde, greep de emmer water die achter de tapkast gereed stond om een beginnend brandje te blussen en kiepte hem, onder daverend gelach van zijn klanten, over de toneelspelende cowboy.

Deze was heel even uit het veld geslagen, maar sprong dan lachend overeind. Hij schudde zijn hoofd een paar keer krachtig heen en weer zodat het water uit zijn haren alle kanten op spatte. Hij was net een hond, die na een duik in de rivier probeert zijn vacht droog te schudden.

'Verzopen kat!' gierde één van de omstaanders, terwijl hij de waterdruppels uit zijn gezicht veegde.

De kletsnatte cowboy was intussen naar de bar gelopen en greep de uitgestoken hand van de waard. 'Een-nul, Fred!' gaf hij zich sportief gewonnen. En terwijl zijn blik, snel het aantal aanwezigen schattend, door de saloon dwaalde, voegde hij eraan toe: 'Geef mijn vrienden een rondje van me!'

'Zó ken ik je weer, Joe,' lachte de barkeeper tevreden. 'Blij je weer eens te zien. Het is minstens vijf maanden geleden, hè...?'

'Zes, om precies te zijn,' antwoordde Joe. 'En jullie kunnen het geloven of niet maar ik heb jullie gemist.'

'Slijmbal!' lachte dezelfde man die ongewild een douche van de zich droog schuddende cowboy had gekregen. Hij sloeg hem joviaal op de schouder. 'Maar met mooie woorden kom je niet van dat rondje af, vader!'

'Wees maar blij dat ik je vader niet ben, vriend,' antwoordde Joe gevat en nog steeds in een uitstekende stemming. 'Anders zou je op

ditzelfde moment, voor het oog van al je kameraden, over de knie gaan!' Toen viel zijn oog op de jonge vreemdeling. 'Hé, Fred... Vergeet babyface (babygezichtje) niet!'

Vanuit een ooghoek zag de jongeman dat de cowboy naar hem wees. Hij leunde nog met zijn armen op de tapkast, maar kwam nu langzaam overeind. Terwijl zijn lichaam een kwart slag draaide, schoof hij nonchalant de panden van zijn kolbertjasje naar achteren. De kolven van twee revolvers werden zichtbaar. 'Bedoel je mij...?'

Het was een gewone vraag, maar er lag zoveel dreiging in de woorden dat het op slag doodstil werd in de herberg.

'Nou hé, kom...' begon de cowboy. 'Daar hoef je je toch niet zo druk over te maken...'

'Bedoel je mij?' herhaalde de jongeman de vraag slechts.

Met de bedoeling het weer goed te maken en handen te schudden, kwam Joe twee stappen naderbij. Plotseling echter bleef hij roerloos staan. De loop van een revolver was precies op het midden van zijn maagstreek gericht.

'Kom aan, mannen,' probeerde de herbergier olie op de golven te gooien. 'Zo erg is het toch ook niet... Daar hoeven toch geen wapens voor getrokken te worden...'

De jongeman keek hem heel even, bijna minachtend aan. 'Bedoelde hij jou misschien met 'babyface'?'

'Nou, nee... Ik denk het niet,' lachte de baas nerveus. Hij was een boom van een kerel met een volle baard en beginnende kaalheid op zijn kruin.

'Houd je er dan buiten,' snauwde de ander. Hij had zijn aandacht weer geconcentreerd op de cowboy. 'Ik vraag het nog één keer... Bedoelde je mij?'

Joe wist met zijn houding geen raad. Hij voelde natuurlijk niets voor een tweede navel, maar evenmin wilde hij in aanwezigheid van al zijn vrienden afgaan. 'Nou... eh... zie je... ik dacht...'

'Ja of nee?' De woorden spetterden als vonken door de saloon.

'Ja...' Het kwam er fluisterend en met een diepe zucht uit. De jongeman keek de cowboy strak aan. Hij was net een roofdier dat onderzoekt of zijn prooi wel de moeite waard was. Er lag een enorme minachting in zijn harde, meedogenloze ogen. 'De naam is Gene voor mijn vrienden. Jij mag me 'mister' Gene noemen... Lafbekken reken ik niet tot mijn vrienden!'

Er ging een zucht van verbijstering door de saloon. Je kon veel zeg-

gen in deze ruwe wereld, maar een man een lafbek noemen ging te ver, vèèl te ver... Het was zo ongeveer de grofste manier waarop je iemand kon beledigen.

Joe had een kop als vuur gekregen, deels van schaamte, deels van woede. 'Dat had je niet moeten zeggen, vriend,' siste hij.

'Ik heb je al gezegd dat ik je niet tot mijn vrienden reken,' antwoordde de jongeman ijzig kalm en koel. 'En als het je niet bevalt ga je maar mee naar buiten...' En met een bijna nonchalant gebaar stak hij de revolvers terug in de holsters.

Nu er geen wapen meer op hem gericht was, kreeg Joe weer moed. Diep in zijn hart zou hij zich het liefst omgedraaid hebben en weggegaan zijn, maar hij wist dat hij dan de rest van zijn leven uitgelachen zou worden en het onderwerp van spot zou zijn. Je laten uitmaken voor een 'lafbek' en dan weglopen was eenvoudig ondenkbaar in deze harde wereld met zijn ongeschreven wetten. Zoals de meeste cowboys droeg hij slechts één revolver. Tijdens het zware werk van veedrijven en round-ups (het bij elkaar drijven van het vee om éénjarige kalveren te brandmerken of voor een transport) hadden zij slechts één wapen nodig en zou een tweede alleen maar in de weg zitten. Bij het lassoën van een kalf hingen cowboys niet zelden over afstanden van honderden meters aan de zijkant van hun paard of moesten ze razendsnel uit het zadel duiken.

De jongeman scheen zijn gedachten te hebben geraden. Hij haalde één van zijn revolvers uit de holster en legde hem op de tapkast. Hij sprak geen woord, maar de blik in zijn ogen sprak boekdelen. 'Met één revolver durf ik je ook aan,' zei die blik spottend.

Juist het stilzwijgen, het minachtende stilzwijgen van de jongeman was de druppel die de emmer deed overlopen. 'O.K., grootschreeuwer!' siste Joe, trillend van ingehouden woede. 'Kom maar naar buiten als je het lef hebt...'

De jongeman zei niets. Er speelde een lachje, een triomfantelijk lachje langs zijn mondhoeken. Hij pakte zijn whiskeyglas en gooide de inhoud in één teug achterover. Hij nam de revolver van de tapkast, deed hem in zijn grijze hoed en liep nonchalant met het hoofddeksel in de hand tussen de uiteen wijkende mannen door. Pas toen hij door de klapdeurtjes verdwenen was, klonken hier en daar stemmen op.

... nog zo'n jonge knul...'

'Hij vraagt er toch om!'

'Laat je niet kisten, Joel Geef hem een lesje!'

Joe probeerde zelfverzekerd te kijken, maar evenals de meesten van zijn collega's was hij geen revolverheld. Negenennegentig van de honderd keer dat hij zijn wapen gebruikte, schoot hij in de lucht om het vee op te jagen. En die honderdste keer was om paarden of veedieven op de vlucht te jagen. Een scherpschutter kon je hem bepaald niet noemen! Nu had hij echter geen keus. En het was allemaal begonnen met dat ene, niet eens gemeen maar plagend bedoelde woordje 'babyface'. Waarom had hij zijn mond niet gehouden? Nu was het te laat om aan spijt te denken. De zaak was volledig uit de hand gelopen...

Enigszins wijdbeens – het gevolg van jarenlang rijden op een paard – liep hij de herberg uit, op de voet gevolgd door alle aanwezigen. De enige die hoofdschuddend achterbleef was Fred, de barkeeper. Werden die grote kerels nou nooit wijzer...?

De jongeman had intussen het midden van de enige straat waar Mining-Valley uit bestond bereikt en begon langzaam in oostelijke richting te lopen.

Joe liep, in zijn ongemakkelijke rijlaarzen, naar de andere kant van de straat.

Onder de achterblijvers voor de saloon klonk een spottend gegrinnik op. De jongeman had een kapitale blunder gemaakt! Nu hij zich van 'De laatste kans' verwijderde had hij de al laag staande zon in de rug. Straks echter, als het er op aan kwam en hij zich omgedraaid had, zou hij tegen het felle licht in moeten kijken... Een stommiteit die alleen een beginneling kon begaan!

Beide mannen hadden inmiddels ongeveer vijfentwintig meter afgelegd en bevonden zich dus een vijftigtal meters van elkaar. Bijna gelijktijdig bleven zij staan en draaiden zich om. Het werd doodstil voor de herberg. Het gegrinnik verstomde en er klonk slechts een gesmoorde verwensing omdat één van de mannen in de te snijden spanning het brandende einde van zijn sigaret tegen de arm van zijn buurman drukte.

De cowboy en de jongeman keken elkaar aan als twee kemphanen die elkaars krachten proberen te schatten. Terwijl zij langzaam naar elkaar toe begonnen te lopen was Joe's hand slechts enkele centimeters van de kolf van zijn revolver verwijderd. Nog waren de vingers gestrekt, maar ieder moment konden zij zich krommen om de trekker...

De jongeman daarentegen gedroeg zich opvallend nonchalant. De hoed met zijn tweede wapen had hij achtergelaten op de plaats waar

hij zich omgedraaid had. Bijna slungelachtig hingen zijn armen langs zijn lichaam... Alleen zijn rechterduim haakte achter de rand van zijn kolbert. De kolf van zijn revolver was nauwelijks zichtbaar.

Terwijl de twee mannen voetje voor voetje in elkaars richting liepen, vroeg menigeen zich af wie de prooi en wie het roofdier was.

Nog veertig meter...

Op zo'n afstand was het natuurlijk mogelijk om een man te raken, maar zekerheid had je nooit. Een afwijking van slechts enkele millimeters bij het verlaten van de loop, betekende dat het projectiel zijn doel ruimschoots zou missen. En het was zeer waarschijnlijk dat je maar één kans kreeg om de trekker over te halen...

Nog dertig meter...

Joe's stappen waren korter en langzamer geworden. Hij probeerde zich onder controle te houden. Hij moest nu niet nerveus worden. Dan zouden de armspieren verkrampen en zou het nog moeilijker worden om zuiver te richten.

Nog twee passen... nog één...

Nu... of nooit...! Joe's hand schoot omlaag en klemde zich om de kolf van zijn revolver. Een fractie van een seconde later wees de loop in de richting van de jongeman...

PANG! PANG! PANG! PANG! PANG! PANG!

Verbijsterd keken de toeschouwers naar de jongeman. Niemand had hem zijn wapen zien trekken, zo snel was het gegaan. De eerste kogel had de revolver uit Joe's rechterhand geslagen. De volgende vier waren op de voeten van de cowboy gericht geweest en hadden hem gedwongen tot een idiote dans. De zesde kogel tenslotte had Joe vol in de borst geraakt... De stilte was beklemmend toen de cowboy in het midden van de straat in elkaar zakte.

Alsof hij zich van een lastig insekt had ontdaan, slenterde de jongen terug naar de plaats waar hij zijn hoed en tweede wapen had achtergelaten. Onder het lopen herlaadde hij de andere revolver met een snelheid die jarenlange training verried. Met een routinegebaar stak hij het wapen terug in de holster. Hij pakte de hoed op, borstelde het stof er met de mouw van zijn kolbert af en zette hem op. Hij liep naar de ingang van de saloon, waar nu niemand meer stond, en maakte zijn paard los van de haak in de muur van het gebouwtje. Met een duim schoot hij een geldstuk over de klapdeurtjes. De barkeeper nam niet eens de moeite om het op te vangen.

'Dat lijkt me wel voldoende,' zei de jongeman slechts. Toen steeg

hij op en reed treiterend langzaam de hoofdstraat uit. De geknielde en gebogen menigte rond het lichaam van Joe keurde hij geen blik waardig...

HOOFDSTUK 2

Gentleman Gene

Mining-Valley... Een gehucht dat zelfs op de meest gedetailleerde kaart van Arizona niet voorkomt. Officieel hoort het tot het district Dorwan waar de oude Grisley sheriff is. Niemand zou waarschijnlijk ooit van Mining-Valley gehoord hebben als Grisley daar niet een jonge deputy (hulpsheriff) benoemd had, die al gauw een levende legende zou worden. Zijn naam is Bob Stanhope, een naam die buitenstaanders niets zegt. Ingewijden weten echter dat deze Bob Stanhope in vele staten bekend – om niet te zeggen beroemd – is onder de bijnaam die hij van zijn Indiaanse vrienden gekregen heeft: Arendsoog!

Bob – of Arendsoog dus – is een rancher, wiens grond ongeveer op een uur rijden van Mining-Valley gelegen is. Het is ook niet nodig dat een deputy in zo'n gehucht woont. In Mining-Valley, met zijn enkele tientallen inwoners, zijn ene winkel en saloon, gebeurt nooit iets. Van deze arme mensen valt niets te stelen en burenruzies worden door de gemeenschap zelf opgelost. Arendsoogs functie in Mining-Valley stelt dan ook niets voor, maar het insigne van deputy geeft hem wel enig gezag in het gehele district Dorwan dat vrij uitgebreid is. Daarbuiten kan hij slechts zijn hulp aan de verantwoordelijke sheriff voor dát district aanbieden, hulp die vaak gretig wordt aanvaard.

Arendsoog woont niet alleen op zijn ranch, die afgekort van de naam 'Stanhope' de 'S-ranch' wordt genoemd. Hij leeft samen met zijn moeder en zijn zus Ann, die alle huishoudelijke beslommeringen voor hun rekening nemen, zij het onder bijna voortdurend protest van Ann die vindt dat ze zich met de beste cowboy kan meten. Dan zijn er natuurlijk de cowboys met hun al wat oudere, maar nog steeds onvermoeibare en onvervangbare voorman Jim. En tenslotte, als laatste maar zeker niet als minste, Arendsoogs trouwe en onafscheidelijke Indiaanse vriend: Witte Veder. In de loop van de jaren zijn de twee vrienden zo'n twee-eenheid geworden, dat je over de een niet kunt spreken zonder ook de ander te noemen.

'Ik vond dat je dit moest weten, Bob,' besloot Fred, de eigenaar van 'De laatste kans', zijn verhaal. Zijn woorden klonken bijna verontschuldigend.

'Je hebt volkomen gelijk, Fred,' haastte Arendsoog zich. Hij probeerde zijn stem zo ontspannen mogelijk te laten klinken, wat hem aardig lukte. Alleen Witte Veder wierp even een snelle blik op het gezicht van zijn vriend. Hij kende Arendsoog door en door. De cowboy had de woorden gesproken omdat die van hem verwacht werden. Arendsoog was met zijn gedachten echter heel ergens anders.

'Wel, dan ga ik maar eens,' zei Fred, terwijl hij opstond. 'Je eet toch wel een hapje mee?' vroeg Arendsoogs moeder verbaasd. Het liep tegen het middaguur en je kon een bezoeker op zo'n tijdstip toch niet met een lege maag laten vertrekken!

'Erg lief van u, mrs. Stanhope,' antwoorde Fred. 'Maar het kan echt niet. De zaak... begrijpt u. Als ik niet op tijd open ga, breekt er een revolutie uit in Mining-Valley!' Hij lachte schaterend. 'En ik kan wel zeggen: 'Een andere keer graag', maar in mijn vak moet je nu eenmaal zeven dagen van de week werken.'

Mrs. Stanhope knikte begrijpend. 'Doe in elk geval de groeten aan je vrouw, Fred.' Ze kwam overeind om haar gast uit te laten. 'Hoe gaat het met je zoon?'

'Uitstekend! We zijn echt trots op hem. Hij is nu nog klerk op het kantoor van die bank in Phoenix, maar hij heeft zijn benoeming tot directeur van een te openen filiaal in Dorwan zo goed als op zak.'

'Wat fijn voor jullie!'

'Zegt u dat wel! Mijn vrouw sprong bijna een gat in de lucht toen ze het hoorde. Dorwan is zo dichtbij dat we onze zoon, schoondochter en kleinkinderen heel wat vaker te zien zullen krijgen dan nu het geval is.' Freds gezicht straalde bij de gedachte.

Die middag en avond was Arendsoog ongewoon stil en afwezig. Onder het avondeten had zijn moeder een paar maal een blik op hem geworpen, maar ze had geen vragen gesteld. Ze wist dat haar zoon ergens over piekerde. Ze begreep dat het iets te maken had met het bezoek van Fred eerder die dag. Haar zoon worstelde met een probleem en dan was het beter hem alleen te laten met zijn gedachten.

'Ik help je met afwassen, Ann,' haastte ze zich dan ook toen iedereen klaar was met eten.

'En Bob dan...' stoof Ann verontwaardigd op. 'Waarom moet ik...'

'Ik wilde even met je praten over dat feest van volgende week,' viel haar moeder haar in de rede.

Ann slikte haar verontwaardiging schielijk in. Er kwam een dromerige blik in haar ogen. Al dagen kon ze aan bijna niets anders denken dan aan het feest waar ze met Cisco Fitzmaurice naar toe zou gaan. Aan de spannende avonturen van haar broer had ze eindelijk ook iets overgehouden: een hartstikke leuke buurjongen![*]

Arendsoog keek zijn moeder dankbaar aan. Moeders waren toch heel bijzondere wezens! Hij stond op, schoof zijn stoel terug aan de tafel en verliet het ranchgebouw. Met het hoofd een beetje gebogen liep hij het erf op.

Witte Veder was hem gevolgd, maar bleef op de veranda staan. Het was al donker en aan de hemel schitterende een feestverlichting van ontelbare sterren. De maan lag als een halve sikkel op haar rug, laag boven de horizon. Uit het cowboyhuis klonken gelach en het geroezemoes van stemmen. Witte Veder keek naar de rug van zijn vriend die was blijven staan bij het hek dat het erf omgaf. Enkele minuten bleef de cowboy onbeweeglijk in één houding. Toen keerde hij zich langzaam om en leunde tegen de houten planken. In gedachten verzonken draaide hij een sigaret.

Witte Veder stapte van de veranda af en liep langzaam naar zijn vriend toe. Zwijgend ging hij naast hem staan.

Arendsoog streek een lucifer aan en leek erg geïnteresseerd te zijn in het flakkerende vlammetje. 'Het is je reinste moord!' gooide hij er dan plotseling uit.

'Niet volgens wet van blanke mannen,' merkte de Indiaan zakelijk op.

'Niet volgens de wet van het zogenaamde 'Wilde Westen'...! Maar wild of niet, ook hier hebben mensen toch een geweten. Het is zo klaar als een klontje dat die knul de ruzie met Joe uitgelokt heeft. Als je je met dergelijke kleren in een gat als Mining-Valley vertoont, kun je er gif op innemen, dat iemand er een opmerking over zal maken. Zo'n opmerking is nooit geméén bedoeld, maar als je er op uit bent kun je hem opblazen tot een zware belediging met alle gevolgen van dien...'

'Joe niet maken opmerking over kleren, maar over 'babyface',' ver-

---

* Zie: Arendsoog en het FRAME-komplot.

beterde Witte Veder hem.

'Natuurlijk heb je gelijk,' antwoordde Arendsoog nogal kribbig. 'Maar daar draait het niet om. Met die kleren vestigde hij de aandacht op zich. En dat was volgens mij zijn bedoeling! Of er nu een opmerking gemaakt wordt over die kleding of over zijn gezicht, zijn haar of zijn neus, doet er niet toe. Hij zocht ruzie.!'

'Jij klinken erg zeker.' De kritiek was duidelijk hoorbaar in Witte Veders stem.

'Toe nou...' snauwde Arendsoog bijna. 'Je gelooft zelf toch niet, dat deze Gene... deze scherpschutter... deze moordenaar... een groentje uit de grote stad was!' De laatste woorden klonken schamper.

Witte Veder keek op. Er lag verbazing op zijn gezicht. 'Jij klinken alsof jij kennen Gene...' Het klonk aarzelend.

'Jij dan niet!?' was het Arendsoogs beurt om verbaasd te zijn. 'Het ligt er toch dik bovenop, zou ik zeggen. Denk nog eens na: een jonge, overdreven goed geklede scherpschutter die Gene heet en die bovendien zonder er kennelijk wakker van te liggen, iemand om zeep helpt...'

Witte Veders gezicht was echter nog steeds een en al vraagteken. 'Mij niet weten,' bekende hij dan bijna jongensachtig verlegen.

'Ondanks zijn leeftijd één van de beruchtste en meest gevreesde bendeleiders ten westen van Nieuw-Mexico: Gentleman Gene!'

'Gentleman Gene...' herhaalde Witte Veder zacht. Hoewel zij nog nooit iets te maken hadden gehad met de schurk, zei de naam hem toch wel iets. Minder dan zijn vriend Arendsoog, maar die spelde de 'Koerier van Dorwan' dan ook altijd uit. De nieuwe eigenaar van het krantje huldigde de opvatting, dat verhalen over schurken, boeven of misdadigers goed waren voor een grotere verkoop van de 'Koerier'. Hij meende dat het niet belangrijk was of gebeurtenissen, die in bijvoorbeeld Kansas hadden plaatsgevonden, zijn lezers pas weken later bereikten. In zijn opvatting ging het om 'het verhaal'. Men kon het met zijn uitgangspunt eens of oneens zijn, een feit was dat de cijfers hem gelijk gaven. De oplage van de 'Koerier van Dorwan' was in het afgelopen jaar bijna verdubbeld!

Witte Veder herinnerde zich een woordenwisseling tussen mrs. Stanhope en haar zoon. Zij vond dat er al genoeg narigheid op de wereld was en dat je daar echt niet alles tot in de kleinste, vaak gruwelijkste details over hoefde te lezen. Arendsoog had zich verdedigd met de opmerking dat hij 'beroepshalve' op de hoogte moest blijven omdat

dezelfde schurken die nu in Kansas, Californië of Texas opereerden later in Arizona konden opduiken.

De Indiaan kon zich niet meer herinneren hoe het gesprek was afgelopen. Dat was trouwens niet belangrijk. Hijzelf las de krant nooit en wat hij over de verschillende beruchte misdadigers wist, had hij uit de tweede hand, want Arendsoog zorgde er wel voor dat zijn vriend op de hoogte bleef.

'Wat jij weten van Gentleman Gene?'

'Hij is de zoon van Billy Hender, ook wel Billy de Beul genoemd. Volgens de verhalen rijdt hij al van zijn veertiende jaar af met de bende van zijn vader. Geen wonder dus dat zo'n knul zelf ook voor galg en rad opgroeit. Twee of drie jaar geleden kwam zijn vader om het leven bij een schietpartij in San Diego, als ik me niet vergis. Gene was toen een jaar of twintig en kennelijk al zo'n keiharde, dat de overgebleven bendeleden er geen problemen mee hadden om hem de nieuwe leider te laten worden. Kennelijk vond hij het toen nodig om een soort 'handelsmerk' te voeren...'

'Jij bedoelen kleding van Gene?'

'Ja. Iedere tegenstander moest onmiddellijk weten met wie hij te maken had. Of hij zich zelf de bijnaam 'Gentleman Gene' heeft gegeven of dat anderen dit gedaan hebben, weet ik niet. Een feit is in elk geval dat hij intussen onder die naam een 'aardige' reputatie heeft opgebouwd. Hij schijnt werkelijk zo hard als een bikkel en volkomen meedogenloos te zijn.' Hij zweeg even en beide vrienden waren minutenlang in gedachten verzonken. Het zal niemand verwonderen dat die gedachten vrijwel evenwijdig liepen. Eigenlijk was het in- en intriest dat zo'n jonge knul al zoveel ellende op zijn geweten had. Maar kon je het hem ook wel allemaal aanrekenen? Als nooit iemand je het verschil tussen goed en kwaad geleerd heeft. Gene's moeder was bij zijn geboorte gestorven en tot zijn veertiende was hij van hot naar haar gesleept. Een jaartje bij buren, die niet echt in hem geïnteresseerd waren. Een paar maanden of een paar jaar bij allerlei zogenaamde ooms en tantes, die alleen maar belangstelling hadden voor het geld dat Billy Hender zo nu en dan stuurde. Van opvoeden was nooit veel terechtgekomen en op zijn tiende jaar liep Gene voor het eerst van huis weg. Een 'huis'. Meer had de farm waar hij op dat moment woonde, nooit voor hem betekend. Een 'thuis' was het zeker nooit geweest. De adressen waar hij in de volgende vier jaren 'gelogeerd' had, waren bijna niet te tellen en toen hij veertien was besloot zijn vader om hem zelf

maar onder zijn hoede te nemen. Vanaf dat moment was de jongen omringd geweest door allerlei gespuis. Aanvankelijk kreeg hij duizend en één onbelangrijke klusjes op te knappen. Hij verzorgde de paarden, hielp bij het koken, deed af en toe boodschappen of repareerde het tuig van de paarden. Op zijn achttiende verloor de bende vier van haar leden en bij de volgende 'klus' deed zijn vader voor het eerst een beroep op hem. De ontelbare uren die hij uit verveling had gevuld met schietoefeningen, wierpen nu hun vruchten af en al heel gauw stak hij zijn vader als scherpschutter naar de kroon. De razendsnelle manier waarop hij zijn revolvers trok en zijn griezelig zuiver gerichte schoten dwongen bewondering en respect af. Bovendien had hij een stel goede hersens en zou hij, als het lot anders beschikt had, bijvoorbeeld een uitstekend advocaat hebben kunnen worden. Maar het lot had nu eenmaal niet anders beschikt.

Of... was het eigenlijk wel het lot? Was de grote schuldige niet Gene's vader geweest, die zich vanaf de geboorte van de jongen niets van hem aangetrokken had? En was de grote schuldige op dit moment niet Gene zelf? Nu was de jongeman verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Zit niet in ieder mens de mogelijkheid om goed of kwaad te doen en moet niet ieder mens voortdurend keuzes maken?

Onwillekeurig haalde Arendsoog de schouders op. Wat schoot hij hier mee op? Hij had makkelijk praten. Hij had een paar fijne ouders gehad, die hem van jongsaf het verschil tussen goed, beter en best en dat tussen slecht, slechter, slechtst geleerd hadden. Maar hoe lag dat bij Gene? Hij slaakte een diepe zucht. 'Weet je dat ik blij ben dat ik geen rechter ben!'

Witte Veder glimlachte slechts. Zijn vriend had onder woorden gebracht wat ook hij op dat moment dacht.

Het was weer even stil tussen onze vrienden. Een stilte waarin het getsjirp van ontelbare krekels met het geroezemoes uit het cowboyhuis samensmolt tot een vreemd koor.

'Weet je wat me nog het meeste dwars zit,' onderbrak Arendsoog het concert. 'De vraag naar het waarom... Waarom...' Beide lettergrepen gaf hij overdreven veel nadruk. 'Waarom komt Gentleman Gene, die tot nu toe nog nooit in Arizona geopereerd heeft, plotseling hier naar toe? Waarom lokt hij in een onbetekenend gehucht als Mining-Valley een ruzie uit? Waarom komt hij alléén? Waar is de rest van zijn bende? Waarom noemt hij zo nadrukkelijk zijn naam, alsof hij een visitekaartje wil afgeven? Waarom...?' Hij zweeg en het laatste

woord bleef in de lucht hangen.

Het krekelkoor nam weer bezit van de stilte. Als het geknars van Arendsoogs hersens hoorbaar was geweest, zou het geen wanklank hebben gevormd in het veelstemmige koor.

'Maar er is meer,' ging Arendsoog plotseling bijna gejaagd verder. 'Ik raak er steeds meer van overtuigd dat dit geval niet een losstaand incident is.'

Witte Veder trok de wenkbrauwen op. Het was een ongewone manier om zijn verwondering te laten blijken voor de anders zo onverstoorbare Indiaan. 'Mij niet begrijpen...'

'Het zit me de hele middag al dwars. In de afgelopen weken zijn er meer vreemde voorvallen geweest. Ik heb erover gelezen in de 'Koerier van Dorwan'. Maar je weet hoe dat gaat: je leest het, zegt 'oh' en vergeet het... Er blijft weliswaar iets van hangen, maar vraag me niet om te vertellen wat er in de verschillende artikelen stond. Ik zou er niet zoveel aandacht aan schenken als het niet voortdurend in mijn achterhoofd blijft hangen. Ik weet dat er iets is, maar ik kan het niet pakken.'

Witte Veder begreep wat zijn vriend bedoelde. Het menselijk geheugen was soms net een rommelzolder. Je wist dat je er bepaalde spullen had opgeborgen, maar ze weer te voorschijn halen was een heel andere zaak! 'Jij gaan naar Dorwan?'

Arendsoog verbaasde zich er niet eens over dat de Indiaan wist wat hij van plan was. 'Iedereen gooit oude kranten weg. De enige plaats waar ze misschien bewaard worden is in het kantoor van de 'Koerier'. Ik herinner me dat de vroegere eigenaar van iedere krant één exemplaar in een soort archief bewaarde. Ik kan alleen maar hopen dat de nieuwe eigenaar hetzelfde doet.'

'Mij meegaan?'

Arendsoog schudde het hoofd. 'Dat is niet nodig, joh. De rit naar Dorwan hebben we al honderden keren gemaakt en het 'uitspitten' van de oude kranten moet ik toch zelf doen. Jij weet niet waar je naar moet zoeken,' en na een korte stilte voegde hij eraan toe: 'en zelf weet ik dat eigenlijk ook niet... Ik hoop alleen op een 'oh ja!' als ik de bewuste berichten wéér lees.'

Witte Veder zei niets meer.

'Laten we maar naar binnen gaan,' stelde Arendsoog voor. Hij liet de peuk van zijn sigaret vallen en trapte hem in het rulle zand. Hij had niet één trekje genomen in het vuur van het gesprek.

HOOFDSTUK 3

En toen brak de hel los…

Hoewel Arendsoog de volgende morgen voor dag en dauw vertrok, was het toch al donker toen hij weer op de S-ranch terugkeerde. Hij was er zelf heilig van overtuigd dat hij zich gedroeg alsof er niets aan de hand was, maar Witte Veder, die zijn vriend door en door kende, had onmiddellijk in de gaten dat de cowboy inwendig opgewonden was.

Tot Ann en mrs. Stanhope naar bed gingen werd er over koetjes en kalfjes gesproken. Arendsoogs moeder vroeg honderduit over de oude sheriff Grisley en zijn vrouw, over de Burhams van de Generaal Store, de Loodings en mrs. Wanfield die met haar tachtig jaar de oudste inwoonster van Dorwan was.

Het liep al tegen elven toen onze vrienden eindelijk alleen waren.

'Jij doen grote ontdekking?' waren Witte Veders eerste woorden. Er speelde een fijne glimlach op het gewoonlijk zo onverstoorbare gezicht van de Indiaan, alsof hij zeggen wilde 'je kunt nu wel dènken dat je de rust zelve bent, maar mij beduvel je niet'.

'Voor jou kan ik ook niets verborgen houden,' lachte ook Arendsoog. Maar plotseling ernstig, vervolgde hij dan: 'Natuurlijk heb je gelijk. Ik heb een paar dingen gevonden, die op zijn zachtst gezegd 'vreemd' zijn, maar waarvan de betekenis me nog niet helemaal duidelijk is.' Hij schoof dichter naar de tafel toe, haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon afwezig met de veter te spelen. 'Ik heb vijf stukjes in de oude kranten gevonden, die ik voor het gemak 'geval A, geval B' enzovoorts zal noemen,' begon hij dan. 'Het gaat allemaal over een periode van nog geen anderhalve maand...' Weer stopte hij even, stond op en pakte papier en schrijfgerei. 'Daar gaan we dan:

Geval A. Dertig dagen geleden wordt vlakbij Hammerton een postkoets overvallen. De dader maakt er absoluut geen geheim van wie hij is en schreeuwt tegen de koetsier: 'Vertel je baas maar dat hem nog meer verrassingen te wachten staan zolang Joe Welton in de buurt is'. Hammerton ligt op een afstand van negen à tien uur rijden